

og styg Hævn-moral, som det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster gjorde sig til Talsmand for. Maaske det ærede Medlem ikke er saa ganske klar over, at det i Virkeligheden er Hævn-moralen, som kommer igen, men jeg siger, at set fra et kristeligt Synspunkt kan man ikke forsvare dette Lovforslag, det er umuligt. Ja, ud fra det gamle Testamente kan der maaske nok leveres Argumenter for Legemsstraf, men fra det ny Testamente ikke.

Jeg vender mig nu til selve det Spørgsmaal, om disse Forbrydelser virkelig ere saa grove, saa forfærdelige, som man har givet det Udseende af. Jeg har jo sagt, at jeg ikke har nogen som helst Sympati for de Herrer, som dette Lovforslag tager Sigte paa, aldeles ikke! Men den Forbrydelse, disse Folk gøre sig skyldige i, er ikke styggere end saa mangen anden Forbrydelse i vort Samfund, ja, der er Forbrydelser, som ere endnu værre. Maa jeg her minde om Holger Drachmann's „Esther“, hvor Raadmanden siger til den farende Svend: „Du skælder Byen! —“ Da svarer han:

„Nej intet — intet mindre!

Jeg ønsker dens Dyder maa højt florere — men Dyderne, Fa'r, kan ikke forhindre, at Lasten breder sig mere og mere.

Vil sige: ikke den aabenbare, med den har det ikke saa megen Fare! Der er en anden — som beder og vaager og driver imens underhaanden Aager — en Last, som Stav over Pigen bryder, saa snart hun er kommen paa vildsom Sti, men selv ejer Huse i visse Gyder, hvor Dyden skynder sig raskt forbi —“

Der er Folk i denne Sal, som have været forargede over alle disse mange Skumpelskud, som have forgrebet sig snart paa denne, snart paa hin. Men hvorfra kommer Forargelsen? Er det ikke ofte fra Aagerkarle, fra Folk, som have ruineret med koldt Blod Snese af hæderlige Familier? Er det ikke meget ofte fra Bankdirektører, som uden Blusel have været med til at flaa Skjorten af deres Medborgere? Og kommer Forargelsen ikke meget ofte fra Folk, som have gjort sig skyldige i den infameste af alle Forbrydelser? Jeg siger, at der er Forbrydelser, som ere langt værre end det at slaa sagesløs Mand paa aaben Gade. Jeg har haft Lejlighed til at se vore Hospitaler her, og jeg gemmer et Minde derfra, et stygt, et grimt, som aldrig vil udviskes. Det er et Minde oppe fra fjerde Afdeling, hvor jeg saa halvandet Hundrede smaa Piger og Drengene med syfilitiske Saar paa

Krop og Ansigt, Børn, som havde faaet denne frygtelige Sygdom i Arv fra Mænd og Kvinder, som vidste, at de havde denne Sygdom, men alligevel uden Skrupler havde sat disse Børn ind i Verden. Jeg siger, at de Mænd og Kvinder, som paaføre andre denne den frygteligste af alle Sygdomme, fortjene ikke nogen Skaansel. Jeg indrømmer, at de kunne have handlet tankeløst, men den nævnte Forbrydelse straffes ikke, som den fortjener. Kvinder og Børn kunne smittes med denne Sygdom af Mænd, som skaanselsløst og frækt træde al Ære under Fødder. Dette er dog 10—20 Gange værre, modbydeligere og grimmere, end at en Mand maaske i beruset Tilstand, en sølle forhutlet Fyr, som har faaet en skidt Opdragelse, som er bleven pryglet og hundset, og som derfor giver sig til at prygle andre, gaar hen og overfalder en sagesløs Person.

Jeg skal nævne en anden Forbrydelse. Det hændte for nogle Maaneder siden oppe i Frederikshavn, at 5 Sømænd nægtede at gaa om Bord paa en Plimsoll'er, et raadent Skib, som var købt, for at Ejeren kunde indkassere Assurancen. De 5 Matroser, som nægtede at gaa om Bord, bleve anholdte. Det lykkedes imidlertid Skibets Ejer at engagere nogle andre Folk, og Skuden gik til Søs og gik i Stykker og blev Vrag ved Jyllands Vestkyst. Men de 5 Mand, som havde nægtet at gaa med Plimsoll'eren blev dømt til Vand og Brød. Øvrigheden oppe i Frederikshavn raadspurgte da Justitsministeren, om disse Mænd havde gjort sig skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Og Justitsministeren erklærede, at Deltagelse i Mytteri var en i den offentlige Mening vanærende Handling. Ja, jeg siger, at det i Grunden er forfærdeligt at tænke sig, at det er ikke en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at en Mand ikke kan straffes, naar han bemander et raadent og ubrugeligt Skib og udsætter Mandskabet for Fare for at miste Livet, at det er ikke en i den offentlige Mening vanærende Handling, men naar Sømænd, der lade sig hyre i Tillid til, at Skibet er godt, nægte at gaa om Bord, straffer man dem med Vand og Brød, og saa miste de deres borgerlige Ære! Hvilke mærkelige Begreber have dog mange af vore Modstandere ikke, hvor er det dog ikke forfærdeligt at tænke sig.

Jeg tillod mig under Finanslovens 1ste Behandling saavel i Fjor som i Aar ligesom min ærede Partifælle for Københavns